

Tiểu Nhi, Sơ Nhi

Contents

Tiểu Nhi, Sơ Nhi	1
1. Chương 1: Tiểu Nhi!	1
2. Chương 2: Năm Đầu	4
3. Chương 3: Năm Năm Sau	5
4. Chương 4: Vài Năm Nữa	8
5. Chương 5: 10 Năm [kết]	10

Tiểu Nhi, Sơ Nhi

Giới thiệu

Thể loại: Ôn nhu thâm tình công x Ôn nhu băng lãnh thụ, Cổ trang, 1x1, HE, ngược, luân hồi chuyển kiếp, tản văn. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-nhi-so-nhi>

1. Chương 1: Tiểu Nhi!

”Tiểu Nhi!”

”Mi gọi cái gì mà gọi! Cút đi!”

Sơ Nhi mặt mày nhem nhuốc, hấp tấp chạy đến nơi có 1 cậu nhóc thanh tú đang đọc sách, và, đang chực cầm sách đập mình!

”Đi đâu về đây?”

”Sơ đi ra phụ lão Vưu mới chuyển từ huyện Trị Cương ra đây á!”

Tiểu Nhi cau đôi mày lá liễu thanh mảnh đầy tinh tế lại, nhẹ đặt cuốn sách lên mặt bàn thạch cao được chạm trổ rất kì công.

”Mau thay đồ đi! Lão gia biết được người chỉ chờ ăn rồi!”

Sơ Nhi nhìn cái điệu trách mắng y hệt lão thái sư trong phủ của Tiểu Nhi, chắc, mới có mấy cái tuổi ranh mà bày đặt ghê quá đi!

”A!” - Sơ Nhi nhớ ra điều gì đó, dứt tay vào trong vạt áo, mò mẫm nửa ngày thì lôi ra 1 đóa hoa... nào đó thì Sơ Nhi chẳng biết tên! Đẹp thì mang về nhà vậy thôi!

”Làm cái gì đấy? Ê!! Đừng!! Đừng có cài lên tóc ta!! Nó héo rồi!”

Tiểu Nhi thẳng tay dứt bông hoa đang cài trên vành tai mình!

”Ồ!”

Sơ Nhi trào lên nỗi xót thương vô bờ nhìn từng cánh hoa đỏ thắm, mảnh mai bị dẫm nát ngay trước mặt mình bởi đôi chân cũng thanh mảnh của ai kia...

”Có thời gian hái hoa thì người nên vui đầu mà học đi!”

Phất vạt áo, ngón tay thon thon khẽ vén sợi tóc đang rối loạn trên vai, Tiểu Nhi liền li khai mặc cho Sơ Nhi đang thu thập từng mảnh xác của đóa hoa đã phai sắc thắm, miệng lẩm bẩm: ” Tiểu Nhi ngốc vô cùng, rõ ràng cài lên đẹp vậy mà còn ra về.. hừ...”

”Tiểu Ân!”

”Mi gọi cái gì mà gọi! Cút đi!”

Sơ Phong mặt mày nhem nhuốc, hấp tấp chạy đến nơi có chàng thiếu niên thanh tú đang đọc sách, và, đang chực cầm sách đập mình!

”Xem, người lại làm bản thân ra cái dạng gì đây?”

Sơ Phong nhìn lại mình... Chỉ là 1 thân bạch y bị nhiễm thêm vài điểm nâu nâu thôi mà, giặt chút là sạch! Có gì lạ đâu?

”Hừ, y phục bẩn có thể giặt mà!”

”Ai nói! Người xem!” - Tiểu Ân nhẹ đặt sách xuống mặt ghế, đi đến chỉ thẳng vào phần bả vai bên phải của Sơ Phong - ”Cái trò mèo gì đây? Người làm rách hết rồi đó!”

Đúng thật là hôm nay sơ sẩy nên làm rách.

”A!” - Sơ Phong nhớ ra gì đó vội vò tay vào vạt áo, lôi ra 1 đóa hoa trắng như tuyết, mỏng manh vô cùng! Trên cánh hoa vẫn còn đọng lại hạt sương mong nước, rất tươi nha!

”Đem nó ra xa ta đi! Ta ghét hoa!”

”Hoa đẹp mà... như người vậy!”

Nói đến đây, Sơ Phong biết mình lỡ lời, nhanh chóng bịt miệng mình lại.

Tiểu Ân nhẹ hạ đôi mi đan phượng kiều diễm, thẳng tay giật lấy bông hoa từ tay Sơ Phong, vò nát! Cánh hoa úa tàn rơi lả tả trên nền đất sớm đã trải đầy tuyết lạnh. Cánh hoa trắng nằm trên mảnh tuyết trắng, thật khó để diễn tả cái sự vô hình đáng thương này.

”Tiểu Nhi thực ngốc, hoa trắng đẹp vậy mà... thuần khiết như chính người vậy.”

”Phong.”

Đặng Sơ Phong tay cầm kiếm được kêu tên liền chậm lại động tác.

Phượng Tiểu Ân dựa bên cửa, đánh mắt nhìn toàn bộ vết tích hấn gây ra... Rừng trúc xanh ngát, trải rộng đến giờ chỉ còn lại vài cọc gỗ nhọn hoắt.

”Lão gia kêu người.”

”Kệ lão!”

”Người quá bướng bỉnh, Phong”

”Đó giờ mới biết sao?”

”Để khi mộng người nở hoa, đừng kêu ta thượng được!”

Nói rồi, Phượng Tiểu Ân thẳng bước rời đi.

Tra kiểm vào bao, Đẳng Sơ Phong cười dài 1 hơi, gấp gấp nâng lên vò rượu cay nồng, 1 hơi cạn sạch, rượu tràn ra thấm ướt cả 1 mảng phục y.

”Ta nói rồi, ta không thể cười ai khác ngoài ngươi, sao lại không tin ta? A... Giờ thì rửa mông sạch sẽ để Phượng tài tử xoa xoa nắn nắn thượng dược nào~.”

Chồn Nam Hàn người qua kẻ lại.

Người Nam Hàn đón đưa vội vàng.

Đã 10 năm rồi.

Tiểu Nhi nhớ chứ?

Mùa đông năm đó, cái lạnh thấm ướt từng thớ thịt khô của cái xác tàn tạ đến thảm hại.

Sơ Nhi nhẹ cầm lên cánh hoa không tên đã thôi khoe sắc thắm vì tàn lụi, khẽ khàng đặt lên cánh môi khô nẻ của cái xác.

Sơ Nhi cong khoe môi, vẽ lên 1 nét cười trào phúng.

”Haha, ngươi cư nhiên cũng có ngày hôm nay.”

Đè tay lên ngực trái, Sơ Nhi gấp gấp ho ra 1 búng máu, máu buồn chẳng tươi chấm lên tuyết trắng vài đốm lổ loang.

”Tiểu Nhi, hẹn ngươi kiếp sau.”

Kiếp sau đừng giận ta lo chuyện bao đồng, mệt mỏi mà dầm hoa.

Đừng giận ta leo lên núi cao chỉ để lãnh 1 vết thương dài, khó coi mà vô hoa.

Đừng trách ta không thú thê rồi giao chiến với chính ông già mình, dai dẳng mà thay ta lĩnh thương.

10 năm, là 10 năm qua ta đợi ngày hôm nay.

Để đến bên ngươi.

Chắc ngươi đang ở đâu đó, vu vơ vài câu thơ của thời đại rắc rối nào đó, đúng không?

Hay, đang nhàn nhã mà họa lên cảnh sắc thê lương đặc 1 màu tuyết trắng?

Hay, đang chờ ta ở chốn xa xôi nào đó? Có hay không? Sẽ đứng im để ta cài lên mái tóc bạch kim kia, đóa hoa tử đằng phai sắc...

Xem này, tuyết ngừng rơi rồi.

Xem này, đất dần ấm lên.

Ta , ngươi.

Sơ Nhi, Tiểu Nhi. Không sợ lạnh nữa.

Đẳng Sơ Phong và Phượng Tiểu Ân chính là 1 đôi trúc mã, trúc mã.

Đến lúc phải lập gia thất, Sơ Phong kiên quyết bác bỏ, dai dẳng, liều mạng đấu với chính phụ thân.

Không thể kiềm chế, lửa giận, Đẳng Sơ Thịnh không thương tiếc triển ra môn võ tối kỵ về phía hải tử của mình.

Phượng Tiểu Ân không thềm suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi đến lãnh hộ Sơ Phong chiêu này.

Ngày ấy, Sơ Nhi mất Tiểu Nhi rồi.

10 năm sau, cuối cùng thì Đẳng Sơ Phong ta đây đã báo thù được rồi Tiểu Nhi à.

Bạn đang ?
Chờ ta, ta đến đây.

2. Chương 2: Năm Đầu

"Tiểu Nhi!"

"Ân?"

"Ha! Ta chỉ gọi thử xem ngươi còn sống hay không thôi!"

Nhìn bầu trời là một mảng sắc âm u đượm buồn.

Khi ấy, cuốn theo làn khí lạnh cuối đông, từng đợt gió bắc hót hải âu đuổi theo dòng người vội vã.

Tuyết lạnh vô tình làm ướt vai gầy.

Cả kinh thành chìm trong màn sương ảo.

Khi ấy, Sơ Nhi âu cũng chỉ là một tiểu hài tử.

Mở to đôi mắt bồ câu còn đang bọc trong màng nước, ngây ngô mà hỏi một câu:

"Sao tuyết nhiều đến vậy?"

Có còn hay không? Khi ấy, Tiểu Nhi nhảy xỏ đến lao thao:

"Ngươi bớt ngốc một chút, thiên hạ càng thái bình đó!"

"Ngươi biết tại sao không?"

Sơ Nhi ngăn cả người. Song, nhanh chóng dùng ngón cái miết cảm làm bộ dáng thâm sâu. Đây là Sơ Nhi học được của lão thái sư trong phủ.

"Đương nhiên ta biết! Tuyết nhiều để phủ kín mặt đất! Ngươi xem! Đâu đâu cũng trắng xóa! Tuyết phải nhiều thì mới được vậy!"

"Nha! Giống ngươi vậy!"

"Giống cái gì? Lão sư không dạy ngươi phép so sánh sao?"

"Cũng trắng như vậy, nhưng ngươi ấm hơn."

"Trắng cái tiểu muội ngươi!"

Tuyết mỗi năm một già đi. Hay, ngày càng trẻ lại?

Khi ấy, vui vẻ nặn tuyết, làm một trận hỗn chiến với đám trẻ ở huyện khác. Tuyết ngập đến mắt cá chân, thật dễ để lưu lại dấu vết.

Đến hoa viên.

Dừng chân cước bộ lại, ngươi đây rồi, Tiểu Nhi!

Một mái tóc bạch kim trải đầy vai mảnh.

Một thân bạch y phiêu du cùng gió.

Ngươi tự khi nào ở đây? Khi nào đã ở đây? Khi nào vậy? Ngoài thân ảnh nhạt nhòa, cả thân trắng dã như thể chực chờ tan theo sắc cảnh đậm một màu tuyết kia. Điều gì chứng minh ngươi đến nơi đây?

Khi mà. Khi mà thảm tuyết chẳng buồn níu giữ vết chân ngươi.

Phải chi. Phải chi tuyết quá mỏng, tuyết không còn "phủ kín mặt đất" nữa rồi?

Không có. Không có khả năng, vì, người nói đây là chốn Nam Hàn. Chốn Nam Hàn bốn mùa sương mờ, bốn mùa tuyết trắng. Chốn Nam Hàn đơn bạc lạnh lẽo.

"Thật khó để hình dung, Phượng Tiểu Ân nổi tiếng tài hoa, thông thái bậc nhất Thành Nam Hàn mà lại giải thích đáng yêu đến vậy."

"Người nói ngốc ít thôi, thiên hạ nay đã loạn, càng loạn."

Cẩn thận ngắm nhìn người vuốt mượt mái tóc tán loạn trên vai. Sao có thể đẹp đến? Là người cố ý hay vô tình mà làm vậy?

"Sao tuyết lại nhiều đến vậy?"

Người khẽ nhấp một ngụm trà, đắng đến như vậy, thứ trà rẻ tiền đến như vậy. Thử hỏi khắp chốn Nam Hàn, đâu đâu cũng có! Ấy thế, nhẹ chảy trong thanh họng người, ta lại nghĩ, ấy là thứ trân quý, là mỹ thủy thượng đẳng! Người hơi động đôi mi đan phượng, là đôi mi đẹp nhất thiên hạ kia. Người nén phiền muộn, thở ra câu nói mang ngữ sắc thuần túy, tuyết đối không nhiễm tạp âm.

"Nam Hàn, cái tên nói lên tất cả."

"Chứ không phải : "Tuyết nhiều để phủ kín mặt đất" sao?"

Người không buồn đáp lại. Người còn nhớ, rằng, ta chỉ nhắc lại lời của người sao? Người nghĩ nam nhân một thân uy vũ như ta mà lại nói ra cái câu đó sao? Hay người thẹn không nói??

Không có khả năng, Phượng Tiểu Ân tài tử bình tâm, ổn ngữ như người đâu có thể làm ra cái loại biểu tình vậy.

Thế là người quên rồi. Vậy, chỉ mình ta nhớ hay sao?

Mình ta, chỉ mình ta ra giữa nơi Nam Hàn lãnh khốc. Nín giữ lại bóng hình người xưa, người xưa đã rời nhân thế sao?

Không thể thế được, để ta xác nhận lại nào.

"Tiểu Nhi!"

Gió nhẹ lướt qua, cướp đi hạt sương trong suốt từ cánh hoa kia.

Cướp luôn cả thân ảnh của người. Người đi đâu rồi? Ta mới thấy người mà?

"Ha! Ta chỉ gọi thử xem người còn sống hay không thôi!"

Sao không đáp? Người còn sống mà? Sao vậy? Người quá mệt mỏi để trả lời ta sau? Quá mệt sao?

Không có khả năng, Tiểu Nhi người, chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi với ta mà, người nói ta chỉ là rất ngốc khiến người phiền muộn...

Ta quên rằng phiền muộn và mệt mỏi là cùng một nghĩa đi?

3. Chương 3: Năm Năm Sau

"Tiểu Nhi!"

"Gọi là Tiểu Ân, Phượng Tiểu Ân!!"

"Hah! Gọi vậy thật nhàm chán! Ta với người đây là đắp chung chăn, ăn chung bát! Sao phải gọi vậy?"

Khi ấy, tuyết rơi nhiều hơn năm trước. Chỉ là thích thú khi thấy một bông hoa lưu ly vẫn kiên cường mọc trên nền đất tuyết, ta liền kéo người ra xem.

Tuyết thật nhiều. Phút chốc mảng tuyết đã phủ trắng cả vai, thế mà vai người lại không hề gì. Ta quên, người có mang dù.

"Người xem! Hoa này thật đẹp!"

"Chút nữa sẽ nát."

Khi ấy, ta kinh ngạc ngược lên nhìn người, nghiêng nghiêng mái đầu, cầu người giải đáp.

Tuyết đã trắng, ấy mà tay người còn trắng hơn. Người làm tuyết ghen tỵ! Ta không biết từ khi nào, vai mình nhẹ hẳn đi! À! Tuyết không còn đọng trên vai ta nữa rồi! Ô! Thế tuyết đi đâu rồi?

Ta lại quên, là người ấy, người khi nào đã dùng ngón tay trắng nõn kia gạt tuyết đi?... Trời ạ! Tay người trắng! Cái trắng ấy như thể hòa lẫn với nền tuyết, như thể nó ẩn thân mình, ta nhìn không rõ thì sao biết đây?

"Người thử nghĩ, kinh thành đông người như vậy, nó nhỏ như vậy. Ai quan tâm cơ chứ? Chút sẽ bị dẫm nát, sẽ không ai lưu tâm."

"Kể cả nó đẹp đến vậy?"

"Nó nát trước khi người ta biết nó đẹp."

"Ừ. Nát rồi thì đâu còn đẹp. Phải chi nó to lớn! Kể nào cũng biết! Như vậy nó sẽ không nát! Vạn người có thể thưởng thức nét đẹp của nó!"

Ta thấy người đưa đôi tay tuyết trắng kia che ngang miệng. Tại sao lại làm vậy? Cánh môi đào thắm kiêu mị đến vậy, sao lại che đi? Người ấy, cánh môi kia, đôi mi đan phượng mê hồn kia, cả thiên hạ không ai có khả năng sở hữu.

Như vậy, có ném người vào biển người, chỉ cần dựa vào đôi mi, đôi môi ấy liền có thể nhận ra.

Nhưng, ta không cần như vậy, thấy dáng hình người, ta liền nhận ra.

Ấy ăy, cười cứ cười cho đã, đâu nhất thiết phải nén cười cơ chứ!

"Hoa đâu phải cái đầu gỗ ngốc ngốc như người, sao có thể trường tồn vĩnh cửu? Nó có to bằng cả đường phủ này, có đẹp hơn tuyết sắc vô song nữ tử của Dư Hương Lầu thì sớm cũng héo chết! Rồi thì "Vạn người" cũng quên đi nó thôi... Họa.. chỉ có mấy kẻ ngốc như người..."

Mấy lời nói thâm thúy đầy hàm ý như người, đúng, người thừa biết đầu gỗ như ta sao hiểu hết.

Khi đó, ta chỉ gào lên: "Phụ thân khen ta: "Vô nghệ tinh thông!" Không phải đầu gỗ! Cũng không có ngốc vĩnh cửu!!!"

Sơ Phong thức dậy thực sớm. Phi thân ảnh cường tráng đến một góc hẻm nào đó trong thành Nam Hàn, ngó nghiêng một lượt lại buồn chán phi đến đỉnh lầu cao nhất, trông xuống phía dưới.

Gà còn chưa buồn gáy, ấy vậy mà nhiều nho sĩ đã thức giấc. Chà, Đẳng Sơ Phong vẫn không thể hiểu được đám người sống dính lấy chữ như họ.

"Người biết Phượng Tiểu Ân không?"

Nho sĩ thấy có giọng nói lạ, lạ là truyền từ trên xuống mới thật lạ, nghe đến tên đại tài tử ấy, liền cười khê.

"Có thể nào lại không biết đây?"

"Người biết hắn ta ở đâu không?"

Nho sĩ kia mặc nhiên không biết người đối thoại kia đang ở hướng nào mà vẫn dơ lên bìa cuốn thư mình đang đọc.

"Hiệp sĩ đây thấy không? Quyển này do chính Phượng Tiểu Ân tài tử chấp bút."

"Người lạc đề rồi."

”Không có, hiệp sĩ đây mới là lạc.”

”Phượng Tiểu Ân cùng đám người các người nói chuyện chỉ gây thương tổn nào.”

Nho sĩ kia làm bộ dáng cười to, đúng phong thái của người nho học, cười to mà lại không hề khiếm nhã.

”Ấy là hiệp sĩ hời hợt khác người, nói đến dáng hình Người ấy, e là người trong thiên hạ nhớ được chỉ đếm trên đầu ngón tay chứ đừng nói đến nơi Người ngự lại.”

”Người biết Tiểu Nhi không?”

”Tiểu Nhi sao? Là ý chung nhân của hiệp sĩ đây ư? Chà, cái tên Tiểu ấy, Tiểu là cười, nữ nhân cười là cảnh vàng sắc xuân mà.”

Không còn tiếng đáp lại, Nho sĩ ngẫm hiểu người kia đã li khai. Thật ra đã rời đi từ lúc hiệp khách ấy hỏi về người tên ”Tiểu Nhi.”

Người xem, Thành Nam Hàn ngày càng nhỏ lại ấy nhỉ?

Khi ấy, ta cùng người hòa mình trong đám hỗn độn mà vẫn dễ dàng len qua để tìm được chỗ đứng cho riêng mình.

Người xem, ta là đang bị kẹp cứng đây này!! Hahaha!! Không cách nào lách qua đây!

Mà không có khả năng, thành đá sao có thể tự biến hóa to lên nhỏ đi được!

Vậy thì vì điều gì?

”Hôm nay đường sao còn chật hơn hôm qua vậy? Tiểu Nhi.”

”Người xuất hiện thêm nhiều thì đường chật, nói ngược.”

A ... Sao có thể nào đến giờ ta vẫn ngược như vậy nhỉ? Có thể hôm nay 1 người chết đi, nhưng có tận 2 người được sinh ra. Người sống luôn áp đảo người khuất.

”Bán đây!! Sách của đại Nam Hàn tài tử!! Phượng Tiểu Ân!! Ngài sau khi đi qua cầu Lương Hàn đã chính tay ngự bút!!”

Người xem, tên kia nói láo chưa kia. Người này nào có 1 lần đặt chân đến cầu kia để mà viết cơ chứ!

Lũ người này, mang về học thức, mở miệng câu nào là lại nhại lại mấy câu nói vu vơ của người. Ấy mà có biết chút gì về người đâu! Ta khinh!

Tiểu Ân.. à Tiểu Nhi.. à Tiểu Nhi... Ta hiểu rồi.

” Hoa đâu phải cái đầu gỗ ngược ngược như người, sao có thể trường tồn vĩnh cửu? Nó có to bằng cả đường phủ này, có đẹp hơn tuyệt sắc vô song nữ tử của Dư Hương Lầu thì sớm cũng héo chết! Rồi thì ” Vạn người” cũng quên đi nó thôi... Họa.. chỉ có mấy kẻ ngược như người...”

Người đây là hoàn hảo hơn bất cứ thứ gì hoàn hảo, người là vạn vạn người biết... Mà xem này, vạn vạn người kia chỉ nói hươu vượn về người là giỏi.

Người nói ta ngược vĩnh cửu quả là không sai lấy một li.

Ta ấy. Kẻ ngược đầu gỗ ấy.

Vĩnh viễn không thể quên.

À, thật may lũ người ”Thông tuệ” kia không biết người là Tiểu Nhi.

Tiểu Nhi của Sơ Nhi.

Hoa lưu ly chính là có ý nghĩa: Xin đừng quên tôi.

4. Chương 4: Vài Năm Nữa

”Tiểu Nhi!”

”Người nháo cái gì? Không thấy ta đang bận sao?”

”Hừ! Mấy cái chữ rõ nhàm chán này người viết chỉ cho một a! Ra ngoài kia xem xem!! Cha ta hôm nay sẽ cầm quân ra chiến trận đó!! Nhanh lên! Cha ta sắp ra khỏi thành rồi!”

Ta nói vậy để người biết chứ không phải cáo giá người hay gì cả, không thể để người mở lời khước từ, ta liền lời người rồi đi.

Đặng Sơ Thịnh ấy là cha ta, trong mắt ta, lão thật vĩ đại như thể thiên hoàng vậy, ta sợ lão vô cùng.

Xem kìa, dưới mưa tuyết của chốn Nam Hàn, lão vẫn giữ bộ mặt nghiêm lãnh, thực khiến người ta kinh hách. Ngồi trên yên hắc mã oai phong, lão dẫn đầu đoàn binh sĩ giáp sắt, thương nhọn. Ta ước được như lão!

”Túi hương kia, thật khéo.”

Sợi mi đen manh mãnh nhẹ hạ, nhẹ nâng. Ta tự cảm thán bản thân, sao có thể để ý được cái động tác diễn ra nhanh đến mức người ngoài còn phong cho người cái danh : ”Tài tử ngàn thu không động mi.”

”Túi hương nào vậy?”

Ta nhô mình về phía trước, ngó Đông ngó Tây để kiểm tìm cái ”Túi hương” người nói, thứ là được người khen ắt là thiên hạ này chỉ có nhiều nhất là 5 đầu ngón tay!

Chợt thấy trán mình ần ần đau. Ra là người cốc lên trán ta a! Người làm chậm chút liền mất mạng ư? Có thể nào da của ngón tay bạch ngọc ấy chạm lên trán ngọc tử ta lại nhẹ đến như vậy? Cái ngón tay ấy, không biết đã gõ lên đầu ta bao nhiêu lần, nhưng mà, tại sao khi cái đau hiện diện ta mới biết! Ngón tay người ấy, nếu mà so ra, lông vũ phải thẹn ỨC quá mà biến mất khỏi thế gian này!

”Người nhìn đại lưng lão gia.”

Hướng theo cái ngón tay vừa cốc đầu ta... A! Là túi hương được phụ mẫu may bằng gấm vải thượng hạng bậc nhất đây mà!

” Tiểu Nhi!”

Ấy ấy, đừng có nhăn đôi mày lá liễu đậm màu mực kia chứ... Đừng làm ra vẻ phiền muộn đi?

”Ta nói Tiểu Nhi a! Ta lớn lên liền sẽ tài giỏi hơn lão già kia! Khi đó cầm quân ta còn uy vũ... Không, cái này là hiển nhiên rồi... Ta nói này Tiểu Nhi! Người cũng sẽ như phụ mẫu ta... à... thì...”

Này này, đừng có động tí lại dùng tuyệt thế võ công: ”Gỗ đầu hải tử” của Lão thái sư trong phủ chứ! Ta nhiều khi rất muốn kêu lên: ”Người chính là huynh đệ đồng sinh của lão thái sư đúng không?”. Nhưng lại thôi, ta sợ!

Lãnh thêm 1 cái cốc của người, ta vẫn kiên nhẫn đợi chờ người đáp lại. Ta đứng đó, đứng nhìn đoàn binh lính kia đã đi khuất từ lâu, đứng nhìn mấy tiểu hải tử mới đó đây ngồi nặn tuyết đang bị mẫu thân kéo tai lôi về can tội đến bữa còn ham vui, ta đứng đó nhìn thảm tuyết đã dày thêm một tấc.

Thậm chí ta còn đang nghĩ người vẫn đang sống vai cùng ta đứng đó, chân người như bước trên nhung lụa vậy, siêu phàm thoát tục, người rời đi như thể ngọn gió bắc vậy, lướt qua người ta, rồi mang đến cái lạnh.

Thiếu người ở bên, ta thiếu hơi ấm.

Ta cứ giữ bộ dáng vậy tận khi nghe được khúc nhạc thê lương được tấu lên từ cây đàn tranh.

Ta biết, là người đang đàn.

Ấy thế, lần đầu gặp người, âu người cũng không lớn hơn ta, khi ấy ta còn hỏi :”Thần tiên muội muội sao muội chưa già rồi, tóc bạc trắng?”, nhớ chứ Tiểu Nhi? Người lúc đó không có biểu tình gì để bộc lộ

cả, hoàn toàn coi ta như mấy hạt tuyết trắng kia, hạt tuyết rơi xuống thảm tuyết thì hòa làm một, đâu cần để ý?

Khi đó, người chỉ nâng niu cây đàn tranh kia, ngón tay thanh ngọc ấy hết sức cẩn trọng vuốt ve từng sợi đàn, như thế, nếu dùng chút sức thôi sẽ làm nó đứt vậy!

Tiếp tục ngốc lảng nhìn cảnh sắc thành Nam Hàn. Tiếng đàn của người, người đàn sao lại còn ngậm 1 khúc thơ cơ chứ! Thật gây ám ảnh mà! Tiếng đàn ngân lên, tiếng đàn ngân vang, vọng khắp chốn Nam Hàn tĩnh mịch. Người người, vật vật được tiếng đàn ấy chạm tai liền dừng lại tác động, nán lại nhìn tuyết rơi.

Ta thấy hết sức nhàm chán.

Tuyết cùng khúc nhạc ấy can hệ gì chẳng! Trách ta không hề hiểu về thanh nhạc?

Mặc kệ tất cả, ta cố chấp giữ cho riêng mình niệm ý: Người đàn cho ta nghe, người chỉ đàn cho ta nghe, khúc đàn này mà thay cho lời gọi của người, vậy thôi!

”Tiểu Nhi! Xem này! Giáp phục thế nào?”

Người đứng giữa hoa viên rộng lớn, sắc hoa đua nhau khoe mẽ, đủ thứ màu bắt mắt ấy mà không tài nào lẫn át được người! Hoa thẹn! Thật muốn ứa tàn mà ngã xuống đồng tuyết lạnh kia!

Khi ấy, cầu người, chỉ cầu người ban tặng cho ta một ánh nhìn thôi! Sao khi đó không thể?

Người chán ghét ta rồi ư? Này ! Đừng nói thân mảnh gầy kia của người không thể tòng quân, so ra với ta, người ghen tỵ đi! Người giận ta rồi?

”Đẳng tướng quân, ngài không định viết phong thư nào về ư?”

Khi đó, ta không tiếc tay giáng cho tên kia một đòn, ta kêu hấn hỗn xược, ta nói hấn ngu ngốc, ta phi thường bình tĩnh mà hạ ra cái lệnh : ”Phạt tất cả binh sĩ gửi phong thư, tình ý về cố hương! Kẻ nào làm vậy tức là nhớ quê nhà! Đã nhụt chí! Không thể giữ! ”

Ta không biết, ta chẳng biết người ở thành Nam Hàn lạnh lẽo kia đang tấu lên khúc đàn tranh da diết, dai dẳng, hướng cái nhìn về phía Tây, như thể đợi chờ ánh dương quang. Người thông học như người ấy phải biết, Nam Hàn nếu như được hưởng chút dương quang ấy, thì đâu còn gọi là Nam Hàn. Người chạm lại khúc đàn, vươn đôi tay bạch ngọc hứng lấy hạt tuyết. Tuyết cứ nằm im trên tay người. Nó đợi, đợi người thả nó rơi xuống để nằm chung với đồng bạn. Tuyết lẫn trong tuyết, ấy thế nó vẫn tồn tại.

Người không biết, người chẳng biết, ta giữa nơi thảo nguyên này, không có lấy một hạt tuyết để mà ngắm. Ta vươn tay ra, rơi vào tay ta là hạt mưa xuân, man mát, vụng trộm lướt qua kẽ tay, rơi xuống thảm cỏ, nó biến mất.

Ta nhớ chốn Nam Hàn. Chốn Nam hàn bốn mùa tuyết trắng, bốn mùa sương mờ.

Ta nhớ khúc đàn tranh dâng lên khi mà ánh chiều tà buông xuống.

Ta nhớ người.

... Sao lúc đó ta lại giấu diếm tội trạng của mình ? Ta nhớ người rồi! Ta đã nhụt chí ư? Ha! Tự hào đẳng tướng lãnh cái gì chứ?

Chỉ là kẻ....

”Tiểu Nhi! Mai ta phụng mệnh thiên hoàng dẹp loạn, Người biết không?”

Tự biết sẽ không nhận được bất cứ lời đáp nào, nhưng ta cứ nói vậy.

Giữa hoa viên ấy.... Lại là hoa viên... Người nợ hoa viên này điều gì vậy?

”Sao đây? Lại muốn ta khen giáp phục đẹp?”

”Không có, tuyệt đối không! Ta hứa đây là lần cuối giành công của lão già! Ta sẽ không tòng quân nữa!”

Lại nữa, người chẳng buồn đáp ta kia kìa, Lữ hoa bướm kia có gì để hơn ta vậy?

”Người đi chỉ gây tổn thất lớn, cái đầu gỗ nhà người lảng cẳng ra ấy, chưa vung gươm đã bị thủng tim rồi, nên ở lại đây mà ngốc ngốc tốt hơn.”

Ta lúc đó còn muốn nhét vào tay người đoản kiếm, muốn người dùng kiếm ấy đâm ta một nhát. Ta muốn thức tỉnh, ngày ấy, có thể nào không biết người lo lắng cho ta? Có thể nào tự vẽ ra cái ý nghĩ hạ đẳng, rằng người ghen tỵ một thân trắng kiện như ta? Ta thật là không hiểu chút nào về người? Thôi rồi, thôi rồi, tiếng đàn ấy...tiếng đàn ấy cuối cùng ta vẫn không hiểu ư?

Ấy là người cứ như vậy mới là Tiểu Nhi của ta, Tiểu Nhi mỏng manh, Tiểu Nhi với những ngón tay thon gầy gầy lên khúc đàn gọi ta.

Ta tự cho mình cái quyền hão huyền về người đối với ta, vậy đó.

A! Ta vừa mới cáo giá người đã vội đi rồi! Người không ra nín là ta đi đây!

”Đẳng tướng quân, đến giờ rồi, A... Hoa viên của Đẳng gia thật tuyệt!”

”Người thấy không? Tiểu Nhi đứng kia, còn đẹp hơn chúng vạn lần.”

Viên tướng sĩ nhìn bóng lưng Đẳng tướng quân đứng mảnh ấy li khai, vẫn không thể hiểu? Suốt thời gian qua, bao lần khởi quân, ngài liền ra đây cáo giá, đứng giữa vườn hoa mà độc thoại.

Ngài nợ hoa viên này điều gì?

*Cáo giá: Thông báo.

5. Chương 5: 10 Năm [kết]

”Tiểu Nhi!”

”Người lại muốn gì?”

Ấy là ta đợi người họa xong thẩm cảnh mới khẽ gọi đó a!

”Người xem xem, chốn Nam Hàn bốn bề tuyết trắng, người tính họa lên cái gì đây?”

”Người xem xem, đầu gỗ không thể dẻo gọt như người, vậy lão thái sư định dạy lên cái gì đây?”

Ấy ăy, Phượng Tiểu Ân tài hoa hơn người, cái miệng vừa độc vừa sắc hơn người luôn!

”Mực này là mực viết! Sao lại đem đi họa cảnh? Sao không dùng màu để tô?”

”Cũng như người có hộp sọ mà sao không dùng để ngụy não đấy.”

Ta thật không cách nào nổi giận được. Cứ nhìn cánh môi kia khẽ tách nhau ra, rồi lại dính lại với nhau.... Sao người làm bất cứ điều gì cũng nhanh quá vậy? Ấy là người ngoài còn nghĩ người ”Ngàn thu mở miệng một câu vàng”, lữ vô dụng đó chả hiểu cái gì hết!

”Tiểu Nhi! Người khi nào họa lên cảnh Nam Hàn trải đầy dương quang đi!”

”Không có khả năng.”

”Sao lại không thể chứ? Tiểu Nhi là người xuất chúng, tài giỏi nhất thiên hạ cơ mà!”

”Ta chưa tự phong như vậy.”

”Nhưng ai ai cũng phải xác nhận là vậy!”

”Ta chưa thấy qua, dương quang ấy.”

"Ta cho người thấy! Ngoài Nam Hàn này! Đâu đâu cũng có!"

"Rời Nam Hàn, ta không thể sống."

Khi ấy, người thôi chấm bút lông, đặt ngay ngấn lên khay, người không thèm nhìn ta lấy một cái, người rời đi. Ấy là ta vẫn đứng ngây dại ra đó. Ta lại không biết người thế nào lại rời đi, rời đi thế nào, ta không biết.

Người đi nhanh quá. Ấy, nói rồi đó, cái gì người làm cũng quá nhanh. Thử chậm lại, để ta ngắm, để ta nín lại, được hay không?

Người động mi nhanh quá, nhưng ta vẫn thấy rõ.

Người động môi nhanh lắm, nhưng ta vẫn thấy rõ.

Người vén tóc nhanh đến vậy, ta vẫn thấy rõ.

Người tấu khúc nhạc, nhạc nhanh, ngón tay người cũng thật nhanh, ấy không phải là "gảy sợi đàn" mà là "vuốt sợi đàn". Đó, ta vẫn thấy rõ!

Người gạt tuyết trên vai ta, ta cảm nhận được vai nhẹ.

Người gõ trán ta, ta cảm nhận được vết đau.

Không có khả năng.

Người không có khả năng làm chậm lại. Người không có khả năng chậm lại bước chân. Người không có khả năng đi chậm lại để rút ngắn khoảng cách chúng ta. Người không có khả năng chờ ta.

Khi ấy, người đi nhanh quá, ta theo không kịp.

Người đi nhanh quá, không kịp để lại dấu vết.

Là 10 năm. Tận 10 năm ta mới có thể đuổi đến.

Nhưng biết tìm đâu đây? 10 năm, là 10 năm để ta từ "Đầu gỗ góc góc" thành "Đại ma đầu", "Đảng quỷ lãnh khốc", "Huyết quỷ" mà người đời tụng ca.

Từ đứa nhỏ suốt ngày chỉ biết bám theo Phượng Tiểu Ân để khoác lác về mấy mảnh võ nhảm chán. Ấy mà thành người mà vạn kẻ theo sau, qùy lạy chỉ giáo.

Từ đứa nhỏ ngược lên cao liền bị thân ảnh lão phụ thân che mất cả bầu trời. Ấy mà giờ ta đã hạ ông ta xuống. Ta đâm đạp lên ông ta, ta hủy nhân lực của lão, vẫn sẽ là ta che khuất bầu trời của lão đúng đi?

Xuyên suốt khoảng thời gian ấy, người rời ta. Ấy là người đem đi mất hơi ấm của ta. Có thể nào, cướp mất cả khối thịt của tim ta đây? Người ác lắm! Tiểu Nhi a Tiểu Nhi! Nam Hàn ấy, Nam Hàn gió bắc thổi bốn mùa ấy, thổi qua lỗ hổng trái tim ta... ta lạnh muốn chết, cái lạnh truyền đến cái đau buốt kinh khủng, người ác lắm. Người cướp đi không thèm trả lại, tim ta rỗng. Ấy thì, Nam Hàn bốn mùa tuyết trắng rơi, chỉ có tuyết thôi, tuyết thương hại, tuyết rơi lấp đầy lỗ hổng ấy. Lạnh, càng lạnh hơn Tiểu Nhi ời!

Người về đi, về đây trả lại ta đi.

Bỗng ta ghét chón Nam Hàn này quá!

Có thể nào cứ phải băng khốc, lạnh lẽo.... Tuyết đem cái lạnh ăn mòn tâm hồn ta, không phải ăn mòn... Mà là phủ kín trái tim ta như thể phủ kín mặt đất ấy! Ta lạnh lắm Tiểu Nhi à.. Ta nhớ người, ta tự mình làm đau mình, đau lắm, tim ta đau! Nhưng ta không thể dừng, nhớ người ấy! Càng nhớ càng đau! Ta tự hủy hoại thân mình theo cách ấy! Nào! Mau mau ra đây mà trách mắng ta nữa đi! Tim ta bị cái nhân gian gọi là "Nhớ nhung cố nhân" kia bóp nghẹn, kiểu như muốn tan theo tuyết.... đau quá Tiểu Nhi ời! Thực khó thở, hít vào là một ngụm lạnh khí... trời ạ... buốt chết ta! Ta chết uất mất thôi! Sao người vẫn chưa tới??

Ấy mà người không thương ta nữa sao?

Không có khả năng đâu! Người là Tiểu Nhi cơ mà!

10 năm qua, rong ruổi khắp nơi, chưa chốn nào trên thế gian này ta chưa đặt chân đến, ta thay đổi.

10 năm qua, người phiêu bạt chốn nào?

Không có khả năng đâu, người nói rồi. Người là người thành Nam Hàn, người không thể tách khỏi Nam Hàn, người chính là đã liền xương cốt với Nam Hàn. Rồi Nam Hàn, người không thể sống!

Ấy thì, người vẫn đang ở Nam Hàn này.

Nhưng ta tìm đâu để thấy đây?

Vậy thì người đổi thay rồi?

Nhưng mà, trải qua 10 năm, cái ngày ta đưa lão già kia xuống địa ngục ấy! Ta cuối cùng đã tìm được nơi người dừng chân. Đó giờ người vẫn chờ ta đó thôi! Người vẫn ở hoa viên ấy! Sao ta lại không hề hay biết? Sao mỗi khi ta đến người liền biến mất, ấy vậy lần này chịu đứng im đợi ta đến gần?? Nha! Ta có thể chạm đến mái tóc bạch kim độc nhất thiên hạ đây rồi! Nha! Ta có thể ôm trọn thất lưng thanh mảnh của người rồi!

Kìa, gió vẫn thổi, người vẫn ở nguyên đây, tốt quá!

Ta thật quá ngốc mà! Đáng lẽ phải đến mà núm người chứ! Sao chưa gì cất tiếng gọi, người biến mất. Ta lén lút chạm tay, người liền tan biến, ta liền nản, ta liền bỏ đi?

Người vẫn là Tiểu Nhi của ta, là Tiểu Nhi của Sơ Nhi ta. Ta à, ta vẫn là "Đầu gỗ ngốc vĩnh cửu" của người, vẫn là "Kẻ nói ngốc" của Tiểu Nhi đó.

Thế thì có khác xưa đâu?

Này này, chốn Nam Hàn tuyết vẫn rơi, tuyết ấy! Tuyết phủ kín mặt sân! Tuyết đắp lên mặt đất một tấm thảm trắng. Là tuyết chốn Nam Hàn, không nơi nào có thể có.

Vậy thì tóm lại có điều gì thay đổi không?

Có chứ, tuyết vẫn rơi, nhưng rơi ít đi rồi Tiểu Nhi ạ.

Hả? Người bảo ta nói ngốc sao! Không có! Đây là từ mấy kẻ thường dân nói!

"Ta cứ lo hai năm mộ không tên này sớm bị tuyết vùi lấp mất. Ai ngờ, này này xem đi, có thể nào rất nhanh phủ xanh rêu phong đến thế! Chà, như vậy Nam Hàn sắp được hưởng ánh dương quang sao???"

À! Ta ngốc! Tuyết không rơi ít đi mà xuất hiện ánh dương quang, Tiểu Nhi ạ, người nghe thấy không?

Nhưng mà ta ghét ánh dương quang, người ấy, người nói, à không, ai cũng biết Nam Hàn mà có thể có ánh dương quang thì đâu còn là Nam Hàn đúng không? Không còn là Nam Hàn thì.... người sao có thể sống?

Ánh dương quang ấy làm tuyết mờ đi, làm tuyết tan đi, làm tuyết bốc hơi đi, làm tuyết biến mất khỏi Nam Hàn.

Nhưng mà, người cũng khao khát được thấy ánh dương quang đúng không?

Trời ạ!!! Ta lại ngốc nữa rồi! Người chỉ nói người không thể rời Nam Hàn để diện kiến ánh dương quang! Đâu có nói người không thể ở Nam Hàn mà nhìn nó!

Nhưng mà ta không thể nào gượng dậy được, vẫn còn tuyết, tuyết vẫn dày lắm, nó đè nặng lên thân thể ta, ta không gượng dậy nổi! Ta không thể nắm tay người dạo khắp chốn Nam Hàn, cùng người hòa tấu lên khúc nhạc hoan hỉ, người họa cảnh Nam Hàn nắng vàng, ta ngắm người họa.

Đúng thật là không có khả năng mà...

Nhưng mà, có người nằm cạnh ta, tuyết có dày thêm 10 tấc, ta vẫn ấm lắm!

Nhưng, kiếp sau. Chắc chắn chúng ta có kiếp sau, ta sẽ cho người thấy!

"Tiểu Nhi! Tiểu Nhi!"

"Cái gì! Gọi là anh Tiểu Ân! Nghe không?"

"Nhưng mà ai cũng gọi anh là Tiểu Ân rồi! Tiểu Nhi là tên đặc biệt! Chỉ mình em biết thôi!"

"Vậy anh gọi nhóc là Sơ Nhi thì sao?"

Đứa nhỏ vui vẻ cười rộ lên.

"Tức là anh muốn gọi em với tên đặc biệt chứ gì! Ý! Tức là anh giống em đó!"

"Giống cái mông em! Trật tự mà tham quan bảo tàng! Là em đòi theo! Cấm nháo!"

Không biết lực hút gì khiến Phượng Tiểu Ân không thể rời mắt khỏi bức họa được lồng khung vàng. Bức họa ấy, nhìn sơ qua không có gì đặc sắc, nhưng mà để ý kĩ. Có thể thấy tranh miêu tả một chốn thanh bình, vài nét mực đen họa lên cây cối, nhà cửa. Tiểu Ân không biết như thế nào lại rất dễ hình dung ra bức họa mộc mạc ấy thành cảnh thực.

"Hừ! Cô giáo em lúc nào cũng bắt phải vẽ mặt trời! Thế mà tranh này lại không có! Chắc chắn không được học hành tử tế!"

"Lớp 5 có khác, chưa tốt nghiệp tiểu học như nhóc thì biết cái gì?"

"Sao anh hơn em 10 tuổi mà như thể hơn 100 tuổi hử hử?"

"Đây là chính tay tài tử nổi danh "Phượng Tiểu Ân" vẽ lên đây, nhóc biết cái gì mà bảo người ta không có học?"

"Hừ! Anh nói bừa chứ gì? Phượng Tiểu Ân rõ là tên anh! Anh đang tự sướng đó sao?"

Là mẹ ta hâm mộ tài thiên bẩm của tài tử đó nên mới đặt vậy!!!

"Nhưng mà em nghĩ lại rồi, bỗng dưng nhô lên ông mặt trời, tranh thực xấu!"

"Ế?? Tại sao?"

"Anh xem nhé! Tuyệt đẹp như thế kia! Trắng xóa như thế kia, ông mặt trời sẽ làm tan hết tuyết đấy! Anh nhìn kĩ, hai cái đốm đen kia là 2 đứa trẻ nặn tuyết! Tuyệt tan thì nặn đất sao!"

.... Bỗng dưng Đẳng Sơ Phong sư cọ đầu gối như người thông minh vậy? Hack chỉ số IQ sao?

"Vậy sao đứa bé kia lại có đầu nhỏ thân to, đứa bé bên cạnh lại ngược lại?"

"Thân to là thân thể khỏe mạnh hơn đứa bé kia nhưng não nhỏ, tức là kém thông minh hơn!"

"À... đứa bé bên cạnh thì ngược lại... Ừm... cũng thấy có lí..."

"Như em với anh ý!"

"Vậy thì nhà người đầu nhỏ như quả nho rồi! Thảo nào học hành nát bét!"

"Anh thì thân mình nhỏ nhắn như con gái thì hay lắm! Thảo nào đàn, ca, viết, vẽ đều giỏi hơn con gái bình thường!"

... Thằng Sơ Phong này hôm nay nó bị cái gì nhập vậy?

Cậu nhóc ấy nhìn dáng vẻ dần thộn của anh hàng xóm hơn mình 10 tuổi kia thì không hề kiêng nể ôm bụng cười to!

"Tiểu Nhi a Tiểu Nhi, người đến nơi này trước ta 10 năm, có thể nào bị hao mòn não mất rồi Hóa ngốc rồi?"

"Nói gì đấy Sơ Nhiiiiiiii!!!!!! Người nói ai ngốc hử??? Cái thằng nhóc hỗn láo!!! Ta thay chú Thịnh dạy bảo người!!"

Kế là một màn rượt đuổi kịch tính của Tom và Jerry.

"Tiểu Nhi, anh biết vì sao nước ta khi xưa tên là Nam Hàn không?"

”Nhóc am hiểu lịch sử nhỉ? Nghe này, là vì nước ta nằm ở phương Nam, mà các đời vua khi đó đều mang họ Hàn. Nên là nước Nam Hàn. Sử sách ghi rõ ràng, không sai nhé!”

”Sử sách ghi láo, là vì Nam Hàn ấy. Chốn Nam Hàn bốn mùa sương mờ, bốn mùa tuyết trắng. Chốn Nam Hàn đơn bạc lạnh lẽo. Chốn Nam Hàn không có ánh dương quang.”

”Tưởng thế nào, nhóc ngốc. Không có ánh nắng thì sống bằng niềm tin à! Nào! Đội cái mũ vào, đang nắng to đấy!”

Người ấy, Phượng Tiểu Ân tài hoa bậc nhất thành Nam Hàn ấy lại quên rồi, chính người nói vậy cơ mà.

Lão Thiên thật buồn cười, cố sao kiếp này lại vẫn để mình ta nhớ vậy?

”Anh vẽ tranh trời nắng to đi!”

”Vẽ rồi đó! Khi nào ta vẽ nhóc người chẳng đứng kè kè để ngó nghiêng à! Sao quên rồi?”

Lão Thiên-sama: Kiếp này, ta cho người toại nguyện, được bên người người thương, trách oán gì đây? Chỉ là cho Tiểu Nhi... Khụ... Là Phượng Tiểu Ân kia hơi ngốc một chút để người khi dễ lại đó a!

Chính văn hoàn

Lời giải đáp muộn màng:

Tự chương:

Năm đầu - 1 năm sau khi Tiểu Ân mất

Năm năm sau - 5 năm sau Tiểu Ân mất.

Vài năm nữa - Vài năm sau 5 năm kia.

10 năm - Mười năm sau Tiểu Ân mất và là năm Sơ Phong tận.

Tổng kết lại từ đầu đến giờ ”Tiểu Nhi” ở hoa viên kia chỉ là hồn phách của Tiểu Ân. Khi mà Sơ Phong mất đi cũng thành âm hồn nên mới có thể chạm được Tiểu Ân.

Và, xin được chỉ để mình Sơ Phong gọi Tiểu Ân là ” Tiểu Nhi”, cả lão Thiên cũng không được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-nhi-so-nhi>